Lucia Stănescu, „A fost o viață...”

(Grigore Constantinescu – 14 mai 2012)

Impresionantă lectura cărții ilustrei artiste lirice Lucia Stănescu, oferită „în prea frumoasa lună mai”, cum spune un vers de Heinrich Heine, de către Editura EIKON din Cluj, 2012.

Un mare nume al artei românești muzicale, cu rezonanțe de celebritate pe meridianele lumii, personalitate puternică și capabilă de creații memorabile în domeniul scenei de operă, dar și concluzii importante în domeniul pedagogiei cântului. Lucia Stănesu a decis, mai recent, să dăruiască publicului său mărturia unei vieți trăite sub semnul miracolului. Căci cum am putea numi altfel această povestire găzduită acum de volumul ce-i poartă semnătura? Însuși titlul atrage atenția asupra acestui înțeles al excepției: „A fost o viață sau un vis?”

Reacția cititorului, așa cum o pot caracteriza, după cele două tipuri de lectură, cel rapid, orientativ, cel liniștit, de aprofundare, ne dezvăluie poate în primul rând această idee de personalitate remarcabilă, care însoțește numele autoarei. Nu am putea spune că lecturăm o literatură memorialistică, în care trecutul, cu umbrele și luminile sale, se perindă aleatoriu, privit din perspectiva sentimentului, populat de-a lungul anilor cu imagini fugitive. Lucia Stănescu ne invită să parcurgem existența sa ca părtași a tot ce a însemnat pentru artistă și om timpul trăit. Lumea celor care au fost este prezentă, vie și puternic evocată prin tot ce se poate ține minte, de la familie, părinți, colegi, maeștri, parteneri, relații manageriale. Primele decenii le descoperim treptat în trecerea spre carieră, cu sprijinul prețios al maeștrilor care i-au luminat acest drum către scenă: Constantin Stroescu, Valentina Crețoiu.

Interesantă este și dublarea narațiunii cu însemnele istoriei, Lucia Stănescu privind cu obiectivitate un timp deloc lipsit de evenimente. A parcurs epoca interbelică oarecum liniștită, urmată de tulburările războiului mondial, a cunoscut îndeaproape deceniile în care s-a confruntat cum ne spune, cu „ani grei... foarte grei... prea grei...”. Opera Română din Cluj, focalizarea carierei ce avea apoi să iradieze și dincolo de hotarele țării, reprezintă pentru cititor și centrul visului evocat în titlu de artistă. Din perspectiva ascensiunii sale se profilează rolurile, împlinirile, neliniștile și realizările. După asumarea plenară a conducerii operei clujene, și răspunderea asupra viitorului liricii tinerelor generații, ca Maestră de canto, Lucia Stănescu a ales, pentru timpul mai apropiat al senectuții, evocat în Povestea „Odihnei”, lumea de popas a visului, mai concret Italia, mai apropiat Livorno, aparținând ultimelor patru decenii. Acolo probabil s-au adunat amintirile, s-au scris în suflet portretele de oameni care i-a prețuit de-a lungul vieții sale.

Generoase rememorări, afectuoase și emoționante, imagini scrise, însoțite de minunate fotografii ce par a descinde din visul de viață și de muzică pe care ni-l dăruiește acum și nouă. Poate o mare artistă să mai revină, altfel, pe scena vieții trăite? Desigur, dacă are forța pe care o dovedește Lucia Stănescu, într-o carte din care afli un astfel de destin, împreunat cu momente de muzică păstrate în discul ce însoțește cuvintele și fotografiile, ca într-o caldă îmbrățișare. Mulțumim, Lucia Stănescu!